

вмъкна въ вехтата му власеница. Тѣ тръгнаха надолу по пѣтя и си мислѣха за чудната мъдрость на бедния старецъ.

Не мина много време, мъдрецътъ намисли да слѣзе долу и обиколи хората. Да види, какъ живѣятъ и, ако трѣбва, да ги поучи.

Той бавно обиколи града и най-после спрѣ при единъ дворецъ. Предъ голѣмитѣ му порти пазѣха войници съ блѣскаво оржие. Приближи до тѣхъ и ги запита:

— Кой живѣе тука?

— Царьтъ.

— Искамъ да го видя. Заведете ме при него. Войниците дружно се изсмѣха.

— Защо се смѣете? Пустнете ме да ида при царя. Тѣ пакъ се изсмѣха.

— Я се вижъ, какъвъ си! Та ти за предъ царя ли си? Колкото си беденъ, толкова си и глупавъ.

Мъдрецътъ този пѣтъ нищо не имъ каза и бавно се отдалечи. Отиде и намѣри ония двама младежи. И ги помоли за една хубава и скъпа дреха. Тѣ му дадоха.

На другия день предъ войниците на двореца застана мъдрецътъ, облѣченъ въ скъпа дреха и обутъ въ сандали. Войниците веднага отдадоха честь на скъпия гостъ и тържествено го заведоха при царя.

Когато го въведоха въ просторната зала, въ дѣното на трона седѣше царьтъ, гордъ и недосегаемъ.

Мъдрецътъ приближи съ бавни стѣпки. Сне отъ гърба си скъпата дреха, остави я отсрани на единъ столъ и започна да ѝ се покланя.

Царьтъ смаяно загледа чудатия си гостъ, оставялъ само съ вехтата си власеница.